

Хоч як тут і гарно, й розкішно,
Хоч як і весело, і втішно,
Хоч скоро й безжурно йде час, —
Мої ви! Я тужу до вас.

Над море, що лагідно плеще,
Волю очерет, як шелеще,
Над лаври, гранати — наш бір,
Як шепче молитву до зір.

Над скиби вод сині, перлисті
Волю хвилі нив колосисті,
Над панство бездільне — наш люд,
І працю, і клопіт, і труд.

Таке-то життя вже собаче,
Що серце десь рветься, щось плаче
На те, щоб з далеких доріг
Вернути до маминих ніг.

Опатія, 1911

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «3-над моря»](#);